

כופים אותו לייבם.

ואילו **הכא**, הגט שמדברת בו הברייתא בסיפא, הוא גט מן התורה, **לביאתו**. שהיות ומודה שבעל, ויש ביאה אחר הגט, כי מן התורה הוא קונה את יבמתו גם אם נתן לה גט לזיקתו — חייב הוא לגרשה כדי להתירה מדין אשת איש.

ואף על פי שחוזר ואומר לא בעלתי, ודיה בחליצה, וגם היא אומרת לא נבעלתי — בכל זאת חייב לתת גם גט, כי סומכים על דבריו הראשונים שבעל אותה, היות וכבר עברו שלשים יום.

מעשה **בהנהו "שני מודים"**, יבם ויבמה שהודו שלא בעל, אך מתחילה טען היבם שכן בעל, **דאתו לקמיה דרבא**.

**אמר לחו רבא: חלוצו לה, ושרו לה תיגרא**, והתירו לה את חגורה [משל הוא להתרת הקשר שלה ליבמה]. ולא הצריכה רבא גם גט.

**אמר ליה רב שרביא לרבא: והתניא, צריכה גט וחליצה!**

**אמר ליה רבא: אי תניא — תניא!**

**בעא מיניה הון, כריה דרב נחמן, מרב נחמן:**

יבמה שכנסה היבם, והניחו שנבעלה, ונפטרה צרתה. ואחר כך טענה היבמה הכנוסה שלא נבעלה — **צרתה מהו שתיאסר מחמת דיבורה של זו?**

**אמר ליה רב נחמן להון בנו: וכי מפני שאנו כופין אותו לחלוץ תוך שלשים, ומבקשין אותו לחלוץ לאחר שלשים — תיאסר צרה!?**

והיינו, שחזקה עליו שהוא בעל לאלתר משכנס אותה, וודאי שנפטרת בכך צרתה.

וכל מה שכופים או מבקשים אותו לחלוץ זה רק לצורך היבמה עצמה, ששויה אנפשא חתיכה דאיסורא, שהודתה ביחס לעצמה שהיא אסורה לשוק, והיא נאמנת לאסור עצמה באומרה שלא נבעלה, והיא אסורה לשוק בלי חליצה.

שנינו במשנה: **הנודרת הנאה מיבמה.**

**תנן התם במסכת נדרים [צ ב]: בראשונה, היו אומרים שלש נשים יוצאות, ונוטלות כתובה, שעל אף שמחייבים את בעליהן להוציאן בעל כרחם, מגיע להן כתובה, ואלו הן —**

א. אשת כהן **האומרת** נאנסתי תחתך, וטמאה אני לך.

ב. אשה הטוענת כלפי בעלה: אינך נזקק לי לבעול אותי כדרך כל בני אדם, ואין איש שיכול להעיד עבורי על כך, אלא רק הקב"ה מן השמים, גלוי וידוע לפניו מה נעשה ביני לבינך.

ג. אשה הנודרת שלא תהנה מתשמיש, ואומרת: **נטולה אני מן היהודים!** וכיון שלא אסרה עצמה רק לבעלה, אלא נדרה שלא תיבעל לכל אדם, ראייה היא שהתשמיש קשה לה, ואנוסה היא על כך, ולכן מגיע לה כתובה.

אך אחר כך חזרו בהם חכמים מליומר זאת, כדי שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר, ומקלקלת על בעלה, ותצא ממנו עם כתובתה, ותלך למקום אחר שאין מכירים אותה ואת נדרה, ותנשא לו.